

Klassiska noveller Nr 15

S. A. Duse:

**Kärleks-
brev**

Klassiska noveller 15.

S. A. Duse

– Kärleksbrev. Berättelse.

Återutgivning av text från 1918

av S. A. Duse

Redaktör Mikael Jägerbrand

ISBN 978-91-7757-520-7

Copyright © 2019 Mikael Jägerbrand / Virvelvind Förlag, Lysekil.
Den här e-boken ges ut av E-boksbiblioteket Förlag (imprint)

Mer info: www.e-boksforlaget.se

Förord

Den 16-årige pojken Jacques blir nervös när en främling dyker upp i bostaden och säger att han kommer direkt från fronten.

Mannen säger att han är vän med pappan – och att denne blivit skadad.

Genast försöker Jacques ringa sin mor, men upptäcker att telefonen inte fungerar.

I början av 1900-talet var noveller och följetonger en viktig del av innehållet i svenska dagstidningar.

I vår serie ”Klassiska noveller” kan du läsa många av de här historiskt viktiga berättelserna.

En av de flitigaste svenska författarna under 1910- och 1920-talen var yrkesmilitären Samuel August Duse (1873–1933).

Han skrev 100-tals tidningstexter om bland annat krig, nyhetshändelser och romantik. Men han var framför allt känd för sina deckare om mästardetektiven Leo Carring.

Den här texten publicerades ursprungligen i mars år 1918 i tidningen ”Upsala Nya Tidning” med titeln ”Kärleksbrevet. Berättelse”.

S. A. Duse: Kärleksbrev

Den här texten publicerades ursprungligen i mars år 1918 i tidningen "Upsala Nya Tidning" med titeln "Kärleksbrev. Berättelse". Författare till texten är S. A. Duse (1873–1933).

»Jag söker fru Dufour,» sade den främmande mannen.

»Min mor är inte hemma,» svarade den sextonåriga Jacques. »Är det något jag kan stå till tjänst med?»

»Jag kommer direkt från fronten,» sade mannen. »Är hemma på permission några dagar och vill då uppfylla ett löfte jag gav åt er far före min avresa. Majoren bad mig framföra sina hjärtliga hälsningar. Hans sår är sannolikt inte farligt.»

»Sår! Är då min far sårad?» utbrast gossen förskräckt.

»Jag var vid hans sida, då det hände. En kula i axeln, ett ganska fult sår, men säkerligen inte livsfarligt. Han är en hjälte, major Dufour. Trots plågorna och blodförlusten släpade han sig själv till ambulansen. Ingen fick hjälpa honom.»

»Det där måste min mor höra,» sade unge Jacques, som blivit blek av ångslan. »Jag vet var hon är. Jag skall genast telefonera till henne.» Och han skyndade ut.

Hur han än försökte, fick han emellertid icke något svar i telefo-

nen. Apparaten måste ha kommit i olag på något sätt. Och slutligen skickade han ned jungfrun till en butik för att därifrån ringa på till modern och be henne genast komma hem.

När Jacques kom tillbaka till rummet, där han lämnat främlingen — det var faderns arbetsrum — fann han till sin överraskning dörren låst. Ingen svarade på hans knackningar och rop.

Vad skulle detta betyda?

Gossen stod ett ögonblick alldeles handfallen och sprang därpå till rummets andra dörr. Den var likaledes låst. Och inifrån rummet tyckte han sig höra några besynnerligt gnislande ljud.

Mannen var alltså kvar där inne. Vad kunde han ha för sig? Jacques kom ögonblickligen att tänka på faderns kassaskåp. Kanske det helt enkelt var en inbrottstjuv?

Jacques var en resolut pojke, och orädd. Han visste att man från balkongen utanför salongen kunde sträcka sig så långt fram, att man kunde se in genom ett fönster till faderns rum. Och han visste också var en gammal revolver, dock tyvärr oladdad, låg. Några patroner hade han inte, men revolvern kunde kanske ändå vara nog att skrämma skurken med.

När gossen strax efteråt med revolvern i hand lutade sig fram till fönstret, såg han sina värsta farhågor besannade. Främlingen hade nyss lyckats öppna kassaskåpet och stoppade något i sin ficka.

Jacques var nog förståndig att inte alarmera inbrottstjuven från fönstret, vilket säkert endast skulle haft till följd att mannen genast givit sig iväg genom dörren till tamburen. I stället, smög sig gossen ljudlöst ut i tamburen och väntade där, darrande av spänning men besluten att inte låta den andre undkomma. Jacques var storväxt och stark för sin ålder, och med en revolver i sin hand torde han kunna

skrämma vem som hälst.

När mannen strax därpå kom smygande ut i tamburen, möttes han av revolverpipan och de hotande orden »Upp med händerna!»

Till sin glädje såg Jacques, hur banditen ryggade och hur han, om ock motvilligt lydde och sträckte upp sina händer.

»Vad har ni stulit?» utbrast gossen. »Jag såg er ta något ur kassaskåpet där inne. Ni är en föraktlig usling, som tränger er in för att stjäla under förevändning att hälsa från min far.»

»Ni misstar er, min unge herre,» sade mannen övertygande. »Jag har kommit hit, skickad av majoren, och min påhälsning i kassaskåpet var på uppdrag av honom.»

»Ni ljuger!»

»Tag då de papper jag har i min högra rockficka, får ni väl se. Det är papper, som er far enträget lagt mig på hjärtat att ta utan att er mor skulle få se dem. Majoren är svårare sårad än vad jag sagt. Hans liv svävar i fara, och han ville inte att dessa papper skulle finnas kvar, om han skulle dö.»

Jacques stack ned handen i mannens ficka och tog fram en liten bunt med brev. Det första han såg på var adresserat till fadern och innehöll glödande kärleksutjutelser från en kvinna, som kallade sig Rose.

»Vad — vad är det här?» stammade Jacques.

»Bäst hade varit att inte håller ni hade fått läsa dem», sade mannen. »Men viktigast är att de inte komma inför er mors ögon. Er fars sista ord till mig voro: »Ni måste komma över dessa brev på vilket sätt ni vill. Om jag skulle falla ifrån får inte min hustrus ljusa minne av mig grumlas genom dessa bevis på en dåraktig villfarelse!» Och enda sättet för mig var ett inbrott. Det är er fars vilja.»

Jacques hade under tiden läst ytterligare ett annat lika glödande brev från samma kvinna. Tänk om dessa komprometterade rader kommit i hans mors händer!

»Ni kan vara lugn,» sade han med tårar i ögonen. »Min fars minne skall inte fläckas. Jag skall genast bränna dem. Min mor skall aldrig få veta detta.»

Och utan att läsa flera av breven kastade han dem allesammans in i kakelugnen och tände på.

Sedan modern anlönt och mannen till henne framfört den sårades hälsning, gick han. Icke ett ord hade nämnts om de komprometterande breven, och då han vid avskedet tryckt Jacques' hand, gav gossen honom en blick, som betydde att hemligheten var väl bevarad.

Först senare på dagen upptäckte fru Dufour till sin övrraskning att telefonen blivit obrukbar, därför att telefonrådarna i tamburen voro avklippta. Och icke förr än dagen därpå fick hon på sitt telegram till mannen svar att denna var frisk och kry och inte fått ens en rispa.

Nu anade Jacques oråd och bad modern undersöka kassaskåpet. Det visade sig då att majorens dyrbaraste värdepapper försvunnit.

Under tiden jublade inbrottstjuven — som redan hunnit sätta sig i säkerhet — över sin geniala idé med kärleksbrev, som aldrig legat i kassaskåpet, och som allesammans voro skrivna av honom själv.

Fakta: Författaren S. A. Duse

Namn: Samuel August Duse.

Född: 2 augusti 1873, Stockholm.

Död: 9 februari 1933, Stockholm.

Föräldrar: kammarjunkare Carl Patrik Teodard Duse och Anna Matilda Forssberg.

Engelskspråkiga deckare är fyllda av just... privatdeckare, medan svenska nästan bara har poliser i huvudrollerna.

Men när den första svenska deckarvågen började år 1913 så var det en privatdetektiv i huvudrollen: Leo Carrington. Denne driver en kombinerad advokat- och detektivbyrå, är en mästare i förklädnad, ekonomiskt oberoende och är så bra på att lösa brott att polisen ofta låter honom ta hand om svårlösta brottsutredningar.

Detektiven Carrington skapades av en av svensk kulturs mest spännande personligheter, Samuel August Duse.

Han började sin karriär inom militären och var yrkesofficer inom Svea artilleriregemente.

Men det var som äventyrare han första gången skapade rubriker. Han deltog i den svenska Antarktisexpeditionen 1901-1904 som me-

teorolog och kartograf. Han tillbringade en mycket tuff vinter i Hop-pets vik i Sydpolshavet, en av de svåraste som några forskare upplevt. Han skrev ner sina upplevelser i boken "Bland pingviner och sälar" vilket gjorde honom berömd i hela landet.

Under de följande åren skrev han flera pjäser men gled sakta men säkert över till berättelser om äventyr och brott. Ofta skrev han under pseudonymen Sam Sellén.

År 1913 publicerades hans första Leo Carrington-deckare, "Stilett-käppen", som blev en stor succé. Inspirationen till Leo Carrington är hämtad från Sherlock Holmes, något som inte minst märks i slutet av böckerna då deckaren presenterar alla ledtrådar och pekar ut en mördare.

Framgången gjorde att "S. A. Duse" på egen hand skapade den första svenska deckarvågen. I snabb följd kom böckerna "Det nattliga äventyret" (1914), "Spader kung" (1915), "Doktor Smirnos dagbok" (1917), "De fyra klöveressen" (1918), "Cobra-mysteriet" (1919), "Antisemiten" (1921), "Nattens gåta" (1922), "Leo Carringtons dubbelgångare" (1923), "Hemligheten" (1924), "Fallet Dagmar" (1925), "Skuggan" (1926), "Pistolskottet" (1928) och "Zuleikas hämnd" (1929).

Böckerna gavs ut i upplaga efter upplaga och spreds över hela världen med översättningar till ett dussintal språk.

Trots att han led av svåra smärtor efter skador under vintern vid Sydpolen var Duse flitig skribent, föreläsare och aktiv i olika sällskap. Han var också en uppmärksam målare och skulptör.

Den svenske deckarförfattaren avled i februari 1933 och ligger begravd på Norra Begravningsplatsen i Stockholm.

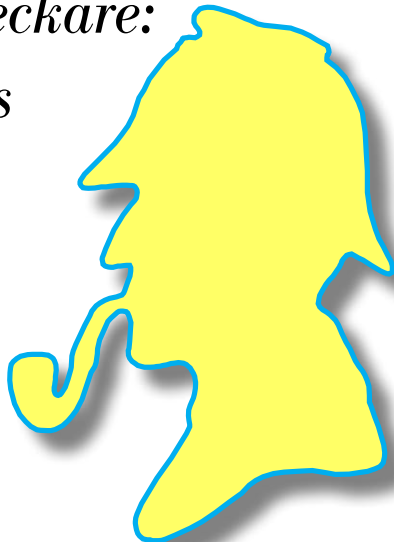

Samuel August Duse.

*Om du gillade den här e-boken
så kolla in våra deckare:*

- *Sherlock Holmes*
- *Filip Collin*
- *Leo Carrington*
- *Asbjörn Krag*
- *Auguste Dupin*
- *Dick Donovan*

Mer info: www.klassiskadeckare.se